

Bemærkninger til foranstaaende Lovforslag.

Paa Foranledning af en Henvendelse fra Ministeriet for Handel og Søfart, hvori det udtaltes, at man i ledende Kredse indenfor Handel og Skibsfart i længere Tid med Ængstelse havde fulgt Udviklingen af Havneforholdene i København, nedsatte Ministeriet for offentlige Arbejder under 11. August 1909 en Kommission, hvis Opgave skulde være at stille Forslag om Foranstaltninger, som kunde være egnede til at tilvejebringe gunstigere Betingelser end hidtil for Bevarelse og Udvikling af Handel og Skibsfart paa Havnen med særlig Hensyntagen til Omladnings- og Transittrafikken, herunder Forholdene vedrørende Losning og Ladning af Skibe i Frihavnen og de Ydelser af forskellig Art, som erlægges derfor. Denne Kommission, hvori foruden Repræsentanter for de forannævnte Ministerier, Havneforvaltningen, Havneraadet og Københavns Frihavnsaktieselskab ogsaa Repræsentanter for Handel og Skibsfart havde Sæde, afgav under 23. Juni 1911 den nærværende Bemærkninger som Bilag vedføjede Betænkning, hvoraf det vil fremgaa, at Kommissionen efter en nøje Undersøgelse af alle de paagældende Forhold kun ser lidet lyst paa Havnens Udvikling i de senere Aar, men — som det efter Sagens Natur maatte være at vente — til Afhjælpning heraf kun i ringe Grad stiller Forslag om direkte øjeblikkelige Lovændringer; de enkelte Forslag af denne Natur skulde blive omtalte nedenfor. Derimod henledes i Betænkningens Slutning Opmærksomheden paa, „at den nuværende Organisation af Københavns Havnevæsens Bestyrelse, der jo i alt væsentligt hviler paa Loven af 30. December 1858, i flere Retninger maa betegnes som forældet“, og Ministeriet opfordres til at tage Spørgsmaalet om denne Organisations Ændring op til Overvejelse, idet det herom udtales, „at den eventuelle nye Styrelse bør organiseres og sammensættes saaledes, at den samtidig med at yde Garanti for en betryggende Administration af de i Havnen anbragte store offentlige Midler sikrer Handel og Skibsfart den fornødne Indflydelse paa Havnesagerens Behandling“.

Idet Ministeriet i det væsentlige kan tiltræde de saaledes gengivne Udtalelser og

derhos maa anse det for særlig ønskeligt, at denne Sag fremmes nu, fordi flere af de saglige Spørgsmaal, der i øvrigt behandles i Kommissionsbetænkningen, i fortrinlig Grad egne sig til at behandles af en Havnebestyrelse, i hvilken Repræsentanter for Handel og Skibsfart indtage en mere fremskudt Plads, end Tilfældet er efter den gældende Ordning, har man efter Samraad med Ministeriet for Handel og Søfart udarbejdet det foreliggende Lovforslag, til hvis nærmere Belysning man først i korte Hovedtræk skal gøre Rede for de Regler, som for Tiden gælde for Københavns Havnevæsens Bestyrelse.

Ifølge § 1 i Lov af 30. Decbr. 1858 skulde Bestyrelsen af Københavns Havnevæsen indtil videre bestaa af et Havneraad og en Havneforvaltning. Det fremgaar imidlertid allerede af de i Lovens § 3 givne Regler om Havneraadets Virksomhed, at denne Bestemmelse for saa vidt ikke var at forstaa efter Bogstaven, som Raadet ikke skulde være en besluttende Forsamling, men en raadgivende, hvis Betænkning skulde indhentes om visse Spørgsmaal og kunde indhentes om andre, medens Raadets eget Initiativ kun strækker til at „gøre Andragender om ethvert Havnevæsenet vedkommende Anliggende“. Paa delvis tilsvarende Maade begrænser ogsaa Lovens § 4 Havneforvaltningens (Havnekaptajnens) Myndighed, idet Forvaltningen ikke blot er bunden ved gældende Love og Reglementer, men overhovedet ved „ministerielle Afgørelser“, ligesom de nærmere Bestemmelser om Havneraadets Forretningsorden, Havnebudgetterne og Bestillingsmænds Ansættelse og Afskedigelse, Lønning og Pensionering m. m., jfr. § 5, fastsættes i en af Ministeriet udfærdiget Vedtægt. — Sete i deres Sammenhæng maatte disse Lovens Bestemmelser nødvendig føre til, at Tyngdepunktet i Havnens Bestyrelse, den egentlig afgørende Myndighed i alle Sager af nogen Betydning, kom til at ligge hos Ministeriet, medens Havnekaptajnen ledede den daglige Drift i Henhold til de af Ministeriet truffne Bestemmelser, og Havneraadet virkede som Ministeriets Raadgiver. Den Garanti, som Staten i Henhold til § 3, sidste Stykke, i Frihavnsloven af 31. Marts 1891 paatog sig for Forrentningen